

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5786

гр. София, 11.12.2024 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на четвърти декември
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дияна Ценева

Членове: Теодора Гроздева
Милена Даскалова

като разгледа докладваното от Теодора Гроздева Касационно гражданско дело
№ 20248002101427 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.288 във връзка с чл.280 ГПК.

Образувано е по касационна жалба на „Пик Нюз“ ЕООД и насрещна
касационна жалба на М. К. Б. срещу решение № 1303 от 17.11.2023 г. по в.гр.д.
№ 1777 от 2023 г. на Софийски апелативен съд, 1-ви граждански състав,
поправено за допуснати в него очевидни фактически грешки с решение №
1445 от 12.12.2023 г. и решение № 1478 от 19.12.2023 г. по същото дело.

„Пик Нюз“ ЕООД обжалва въззивното решение в частта му, с която е
потвърдено решение № 260537 от 30.03.2023 г. по гр.д.№ 1803 от 2021 г. на
Софийския градски съд, Гражданско отделение, I-16 състав за осъждане на
„Пик Нюз“ ЕООД да заплати на М. К. Б. /с псевдоним К./ на основание чл.49
ЗЗД във връзка с чл.45 ЗЗД сумата 20 000 лв., представляващи обезщетение за
неимуществени вреди от следните публикации в периода 07.11.2020-
18.12.2020 г. на интернет сайта www.pik.bg, издател на който е ответникът: на
07.11.2020 г. „М. шокиращо: К. ме изнудваше да му дух*м, за да ме пусне в
предаването! Хвали се пъян колко пари взима от президента.“; на 07.11.2020 г.
„Скандалът се разгаря: Н. Н. изобличи К. с чатове“; на 08.11.2020 г.
„Скандалът се разгаря: М. показва чатовете с К.- ето как водещият я е изнудвал
за секс“; на 08.11.2020 г. „Скандалът се разгаря! Вестоносецът.нет“: К. водел
плеймейтки на Р. Р. във вила „К.“! Д. го заварила и избягала след мощен
скандал“; 09.11.2020 г. „Българският Х. У.: Как М. К. изнудвал за секс

моделки, за да ги урежда за ВИП партита по Би Ти Ви“; на 09.11.2020 г. „СПИСЪКЪТ НАБЪБВА! И К. П. призна за намеци от К.: Канил ме е на срещи и вечери. Да каже дали и колко е обвързан с БСП и Р.“; на 18.12.2020 г. „Как меракът на К. да му ду*а М. му коства кариерата и тлъстата заплата в Би Ти Ви“, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

М. К. Б. /с псевдоним К./ е подал насрещна касационна жалба срещу въззивното решение в частта му, с която частично е отменено първоинстанционното решение и вместо него е постановено решение за отхвърляне на предявения иск по чл.49 ЗЗД за разликата над 20 000 лв. до присъдените от първоинстанционния съд 26 000 лв., ведно със законната лихва от деня на подаване на исковата молба до плащането.

Пълномощникът на касатора „Пик Нюз“ ЕООД твърди, че въззивното решение в обжалваната от него част е неправилно поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила и необоснованост-основание за касационно обжалване по чл.281, т.3 ГПК. Като основания за допускане на касационното обжалване се сочат чл.280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК и чл.280, ал.2 ГПК. Поставят се следните въпроси:

1. На база на какви факти и доказателства следва да се направи преценка от страна на съда за пределите при упражняване на правото свободно да се изразява мнение по смисъла на чл.39 от Конституцията на РБ и чл.10 ЕКЗПЧОС? По този въпрос се твърди противоречие с решение № 253 от 29.01.2014 г. по гр.д.№ 1251 от 2012 г. на ВКС, ГК, III г.о., решение № 129 от 11.08.2020 г. по гр.д.№ 2704 от 2019 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 7 от 04.06.1996 г. по к.д № 1 от 1996 г. на Конституционния съд на РБ, решение на ЕСПЧ по делото „Торгейр Торгейрсон срещу Исландия“ и решение № 369 от 26.11.2015 г. по гр.д.№ 2098 от 2015 г. на ВКС, ГК, IV г.о.

2. Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в мотивите на решението си всички допустими и относими към спорния предмет доводи, твърдения и възражения на страните, както и да обсъди всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност при постановяване на решението? По този въпрос се твърди противоречие с решение № 222 от 27.03.2018 г. по търг.д.№ 505 от 2017 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 212 от 01.02.2012 г. по търг.д.№ 1106 от 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 136 от 06.11.2015 г. по търг.д.№ 2483 от 2014 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 180 от 11.01.2016 г. по търг.д.№ 1618 от

2014 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 161 от 04.10.2016 г. по търг.д.№ 2220 от 2015 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 222 от 06.04.2017 г. по търг.д.№ 425 от 2015 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 134 от 30.12.2013 г. по търг.д.№ 34 от 2013 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 392 от 10.01.2012 г. по гр.д.№ 891 от 2010 г. на ГК, ВКС, I г.о., решение № 470 от 16.01.2012 г. по гр.д.№ 1318 от 2010 г. на ВКС, ГК, IV г.о., ППВС № 7 от 1965 г., ППВС № 1 от 1953 г., ППВС № 1 от 1985 г. и Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001 г. по тълк.д.№ 1 от 2000 г. на ОСГК на ВКС.

3. Спрямо какви критерии следва съдът да определи размера на дължимото обезщетение съгласно разпоредбата на чл.52 ЗЗД при преценката на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства от значение за точното прилагане на принципа на справедливостта, във връзка с прилагането на т.11 от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. и следва ли тези критерии да бъдат ясно и точно определени от въззивния съд за всеки деликт в мотивите на въззивното решение ? По този въпрос се твърди противоречие с ППВС № 4 от 23.12.1968 г., решение № 267 от 21.04.2020 г. по гр.д.№ 4587 от 2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 26 от 11.04.2017 г. по т.д.№ 60048 от 2016 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 60180 от 24.01.2022 г. по търг.д.№ 2393 от 2020 г. на ВКС, ТК, I т.о.

Твърди се още, че решението е очевидно неправилно-основание за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.2, предл.3 ГПК.

Ответникът М. К. Б. оспорва касационната жалба. Подал е и насрещна касационна жалба срещу въззивното решение в частта му, с която е отхвърлен предявеният от него иск за разликата над 20 000 лв. до 26 000 лв.

Върховният касационен съд на Република България, Гражданска колегия, състав на първо гражданско отделение по допустимостта на жалбата и наличието на основания за допускане на касационното обжалване счита следното: Касационната жалба е допустима: подадена е от легитимирано лице /ответник по делото/, в срока по чл.283 ГПК и срещу решение на въззивен съд по осъдителен иск за вреди от непозволено увреждане с цена на иска над 5 000 лв., което съгласно чл.280, ал.3, т.1 ГПК подлежи на касационно обжалване при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и 2 ГПК.

За да постанови решението си, съдът е приел, че като издател на електронното издание, в което са публикувани описаните в диспозитива на решението материали, ответникът „Пик Нюз“ ЕООД е този, който носи отговорност за

характера и съдържанието им. Ето защо при установена противоправност на деянието на негов служител, независимо кой е той, вреди и причинна връзка между тях, издателят ще носи отговорност. Съдът е посочил, че по делото е спорно дали правото на изразяване и разпространяване на информация е превратно упражнено, съответно налице ли е противоправно поведение на служител на издателя на електронното издание, основание за ангажиране на деликтна отговорност по чл.45 във връзка с чл.49 ЗЗД, както и какъв е размерът на вредите. В тежест на ищеца е бил да докаже тези спорни обстоятелства: противоправното поведение на служител на ответното дружество, претърпените вреди и причинната връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди.

По отношение наличието на противоправно поведение въззивният съд е посочил, че според чл.39, ал.1 от Конституцията на РБ всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово- писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Пределите на законосъобразно упражняване на това право са определени в разпоредбата на ал.2 на чл.39, според която същото не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на другото и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността. В същия смисъл е и нормата на чл.10, ал.2 ЕКЗПЧОС, която очертава границите на правото на свобода на изразяването на мнения. В контекста на изложеното, съдът е приел, че предмет на преценка при правомерността на статиите следва да бъде съпоставката между правото на защита на честта и доброто име на ищеца по чл.32 от Конституцията на РБ и свободата на средствата за масова информация, гарантирана в чл.40, ал.1 от Конституцията. Посочил е, че едно изявление е противоправно само доколкото накърнява доброто име на адресата му в обществото и това изявление не е вярно. Съдебният състав е уточнил, че при обидата деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински, или му се приписва престъпление, което не е извършил. Съдът е разграничил и отрицателното мнение, което по същество представлява критика на някого,

от обидата, като е приел, че за да е налице обида, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. От друга страна, отрицателната оценка може да е поднесена и по шокиращ начин, провокативно или чрез преувеличаване в зависимост от журналистическа практика, но ако не съдържа унизителни и неприлични изявления по отношение на критикуваното лице, същата не се явява неправомерно деяние. Освен това по отношение на публични личности е допустимо засилено ниво на отрицателна критика. Предвид изложеното и позовавайки се на практика на ВКС, съдът е стигнал до извод, че при преценка основателността на предявения иск, на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. Мненията и оценките, от своя страна, не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което могат да ангажират отговорността на дееца само ако представляват обида. Оценките и мненията обаче също следва да са изградени върху някаква подкрепяща ги достатъчна фактическа база, като липсата ѝ означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение.

След направения анализ съдът е преценил дали използваните във всяка от статиите думи и изрази са обидни или клеветнически и дали не представляват оценки и мнения. Във връзка с възражението на ответника, че статиите са публикувани след добросъвестно журналистическо разследване, са обсъдени показанията на свидетеля Ч. Н., отговорен секретар в Агенция „ПИК“. Същият разказва, че става въпрос за статии, които са публикувани въз основа на публикации в публичното пространство на фейсбук страницата на К. и Н., както и в други медии - БЛИЦ, „24 часа“ и те са препубликували тези твърдения. Според съда обаче, в случая проверката на автентичността на фейсбук постовете не е достатъчна, за да се освободи ответникът от отговорност. Когато информацията е представена като преразказана, без да е посочен източникът ѝ /авторът на изявленията или публикация в друга медия/, или пък е представена като изходяща от трето лице, без в действителност това лице да я е предоставило на конкретния журналист или издател, последните отговарят за вярността ѝ като за собствени изявления. Освен това, ако в препечатана статия се съдържат обиди, отговаря и вторият издател. В случая

съдът е приел за установено, че първата статия е извадка от профила на М. К. и е представена като изходяща от трето лице, без в действителност то да я е предоставило на конкретния издател- публикуването във фейсбук профила не означавало, че авторът на поста се е обърнал към ответника, за да бъде препубликуван този пост и в изданието. За неоснователни са приети възраженията, че е препечатана информация от lura.bg, тъй като в процесната статия няма позоваване на този източник. Съдът подробно е анализирал изразите в тази статия и е приел, че липсва клевета, но е налице очевидна обида /с употребените изрази „гнил отвътре, вечно пиян и дрогиран“ „хвалил се, докато е пиян, че е взимал пари от президента“/, с което е накърнено доброто име на ищеца и е засегната самооценката му в контекста на личното му възприемане за журналистически стандарт. Такъв анализ е направен и за изразите в останалите статии, като съдът е аргументирал кои думи са клеветнически и кои обидни за ищеца и защо: Във втората статия се съдържали обидния израз “вечно пиян и дрогиран“ и внушения за взимане на пари от президента с определена цел, за които ответникът носи отговорност, дори и това да е препечатана информация от news2, тъй като в статията няма позоваване на този източник. В третата публикация отново се съдържали същите противоправни внушения за отношенията на ищеца с президента и за тези внушения ответникът носи отговорност, дори и това да е препечатана информация от „Блиц“ и „24 часа“, тъй като в статията отново няма позоваване на тези източници. За публикуването в следващите две статии от 08.11.2020 г. съдът също е приел, че ответникът следва да носи отговорност, тъй като първата статия е авторска за ответника, а втората- според ответника цитира сайта Вестносец.нет, което обаче не било доказано, тъй като по делото не е представена публикацията от този сайт. Действително, в съдържанието на първата статия не се съдържали клевети, тъй като ставало въпрос за хипотетични твърдения, но съдържанието на тази статия било обидно, тъй като накърнява самооценката на ищеца. Във втората статия от 08.11.2020 г. обаче било посочено, че слуховете /от първата статия/ се потвърждават, като в началото на годината, след семеен скандал между президента Р. и съпругата му Р. по повод партита, подобни на тези на Б., в които участвали плейметки, водени от ищеца, Р. нападнала мъжа си и заминала при сина си в САЩ. Тъй като тези факти са позорящи за доброто име на ищеца и не е установено да са истински, за доказването на което тежестта е

на ответника, съдът е приел, че статиите от 08.11.2020 г. са клеветнически, а тъй като накърняват самооценката на ищеца, са и обидни. Относно последната статия от 18.12.2020 г. е прието, че тя не е клеветническа /тъй като не съдържа твърдения за конкретни факти/, но е обидна за ищеца.

По отношение на претърпените от ищеца неимуществвени вреди и наличието на причинна връзка между тях и противоправното поведение на ответника съдът е взел предвид заключението на приетата по делото съдебно-психологична експертиза, според която след оповестяване на публикациите ищецът е станал потиснат, тревожен, гневен, унизен, злепоставен и дискредитиран, като тези емоции са имали и своите соматични прояви. Кредитирани са и показанията на свидетелките Н. Т. и Е. И.. Според първата от тях /съдружник на ищеца в обща продуцентска фирма, която е запозната с процесните публикации/, публикациите съвпаднали с периода на преговаряне на договора на фирмата с телевизия „БТВ“ и след първата публикация последвали отмяна на ангажименти и интервюта. До този момент К. имал добър работен имидж, а след това имал проблеми- майка му била хоспитализирана след прочитане на публикациите, детето му развалило отношенията с баща си. Според свидетелката Е. И. статиите се отразили изключително зле на ищеца, който станал потиснат, избухлив, на моменти апатичен. Родителите му приели публикуваното зле, а синът му бил подиграван от съучениците си заради написаното за баща му.

Въз основа на събраните доказателства съдът е стигнал до извод, че следва да обезщети ищеца за претърпените негативни емоции в резултат на публикациите: обида, унижение, апатия и на моменти гняв, продължаващи и към момента, както и за соматичните прояви на тези емоции- стягане в гърдите, недостиг на въздух, трудно заспиване. Приел е, че подлежат на обезщетение и тревогата за реакцията на родителите и на непълнолетния му син спрямо статиите. Съдът е отбелязал, че в три последователни дни са публикувани по няколко статии на ден, поради което интензитетът на негативните емоции е особено силен; че статиите са били достъпни на сайта и след публикуването им и могат да достигнат до неопределен кръг читатели, както и че са достъпни и към момента на въззивното производство. За недоказано е прието твърдението, че телевизия БТВ не е подновила договора си с ищеца поради процесните публикации. При определяне на размера на дължимото обезщетение съдът е посочил, че взема предвид, че ищецът има

качеството „публична личност“, поради което следва да има по-голям праг на търпимост към критики, както и че медиите са „обществен страж“ и налагането на твърде тежки санкции би имало обезкуражаващ ефект спрямо тях.

С оглед тези мотиви на съда не са налице основанията на чл.280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК за допускане на касационно обжалване на решението на Софийски апелативен съд по поставените от касатора въпроси, поради следното:

Първият поставен въпрос /На база на какви факти и доказателства следва да се направи преценка от страна на съда за пределите при упражняване на правото свободно да се изразява мнение по смисъла на чл.39 от Конституцията на РБ и чл.10 ЕКЗПЧОС?/ е свързан с оплакванията на касатора за неясно разграничение между позволена критика и противоправно изявление, както и за несъобразяване от въззивния съд на обстоятелството, че свободата на разпространение на информация се отнася и до идеи, които шокират, смущават и разстройват обществото, а обществените фигури следва да имат по-висока толерантност към подобни негативни изявления. В действителност, в решението си въззивният съд е съпоставил свободата на печата и правото на мнение с правото на защита на честта и доброто име; разяснил е в кои случаи изявленията са обидни или клеветнически и кога е налице злоупотреба със свободата на словото. Посочил, че отрицателната критика не е неправомерно деяние тогава, когато не съдържа унижителни и неприлични изявления по отношение на критикуваното лице. Съобразил е, че ищецът има качеството „публична личност“, поради което следва да има по-голям праг на търпимост към критики, както и че медиите са „обществен страж“ и налагането на твърде тежки санкции би имало обезкуражаващ ефект спрямо тях. За да прецени дали процесните статии съдържат клеветнически или унижителни за честта и достойнството на ищеца изрази и следователно дали следва да бъде ангажирана имуществената отговорност на ответника за публикуването на тези статии, съдът е обсъдил всяка от тях поотделно, като при преценката си се е ръководил от съдържанието на понятията обида и клевета. Приетото от него в тази връзка съответства на практиката на ВКС и на Конституционния съд. Предвид изложеното не са налице сочените основания на чл.280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението.

По втория въпрос /Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в мотивите на решението си всички допустими и относими към спорния предмет доводи,

твърдения и възражения на страните, както и да обсъди всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност при постановяване на решението?/ въззивното решение също е в съответствие с практиката на ВКС, съгласно която въззивният съд е длъжен да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши преценка на събрания фактически и доказателствен материал и да направи собствени правни изводи, включително и по възраженията и доводите на страните, които имат отношение към предмета на спора. В мотивите на решението си въззивният съд е обсъдил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и се е произнесъл по всички доводи и възражения на ответника, съдържащи се във въззивната му жалба. Изложил е мотиви защо приема за доказано, че претърпените от ищеца болки и страдания са в пряка причинна връзка именно с публикуваните от ответника статии: позовал се е не само на установеното от заключението на вещото лице, но и на свидетелските показания, които безпротиворечиво описват претърпените от ищеца отрицателни емоции и промените в емоционалното му състояние като пряка последица от публикуваните от ответника статии. Мотивирал се е и защо приема част от твърденията за претърпени от ищеца вреди за доказани, а друга част- за недоказани.

По третия въпрос /Спрямо какви критерии следва съдът да определи размера на дължимото обезщетение съгласно разпоредбата на чл.52 ЗЗД при преценката на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства от значение за точното прилагане на принципа на справедливостта, във връзка с прилагането на т.11 от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. и следва ли тези критерии да бъдат ясно и точно определени от въззивния съд за всеки деликт в мотивите на въззивното решение?/ също няма противоречие между приетото в обжалваното решение и практиката на ВКС. Напротив, напълно в съответствие с нея съдът е анализирал всяка от седемте статии поотделно и е преценил какво е било общото им въздействие върху ищеца. При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът е съобразил всички обстоятелства, които според съдебната практика имат значение за определяне на размера на обезщетението: видът, интензитетът и продължителността на претърпените от ищеца психически болки и страдания от конкретните публикации; обстоятелството, че тези публикации са достъпни на сайта на ответника през целия период след публикуването им през 2020 г. до момента на разглеждане на делото от въззивния съд /през 2023 г./ и поради

това в продължителен период от време са могли да станат достояние до неограничен кръг от хора, както и фактът, че в случая ищецът по делото е обществена личност, която следва да има по-висока степен на търпимост към критика. Съобразено е и че за част от посочените в исковата молба вреди /неподновяването на договора на ищеца с телевизия „БТВ“ през м.12.2020 г./ не е доказана причинна връзка с публикациите.

Не е налице и соченото основание на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението. За да се приеме, че е налице очевидна неправилност на решението по смисъла на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК, е необходимо неправилността на решението да е дотолкова съществена, че да може да бъде констатирана от съда само при прочита на решението, без да е необходимо запознаване с и анализ на доказателствата по делото. Очевидната неправилност е квалифицирана форма на неправилност, която предполага наличието на видимо тежко нарушение на закона- материален или процесуален, или явна необоснованост. В случая обжалваното решение не е очевидно неправилно: То не е постановено нито в явно нарушение на материалния или процесуалния закони /такова нарушение, което да е довело до приложение на законите в техния обратен, противоположен смисъл/, нито извън тези закони /въз основа на несъществуваща или несъмнено отменена правна норма/, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика. За да постави решението си, съдът е приложил относимите към спора норми на ЕКЗПЧОС , на Конституцията на РБ, на ЗЗД и на ГПК, в действащите им редакции и съобразно с техния точен смисъл. Изводите, до които е достигнал съдът, не са в противоречие с правилата на формалната логика и в този смисъл не са явно необосновани.

Не са налице и останалите посочени в чл.280, ал.2 ГПК основания за служебно допускане на касационното обжалване: Няма вероятност решението да е нищожно или недопустимо, тъй като същото е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; постановено е по редовна искова молба и по предявения иск по чл.49 ЗЗД, без да са били налице процесуални пречки за разглеждането на този иск.

Поради всичко гореизложено няма основания за допускане до касационно разглеждане на жалбата на „Пик Нюз“ ЕООД срещу решението на Софийския

апелативен съд. С оглед на това и на основание чл.287, ал.4 ГПК не следва да се разглежда и насрещната касационна жалба на М. К. Б..

Предвид изхода на делото и на основание чл.81 ГПК във връзка с чл.78 ГПК касаторът дължи на ответника направените от него разноски за адвокат по делото пред ВКС в размер на 3 000 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 20.02.2024 г., както и направените разноски за държавна такса по насрещната жалба в размер на 30 лв.

Воден от горното, Върховният касационен съд на Република България, Гражданска колегия, състав на първо отделение

О П Р Е Д Е Л И :

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение № 1303 от 17.11.2023 г. по в.гр.д.№ 1777 от 2023 г. на Софийски апелативен съд, 1-ви граждански състав, поправено за допуснати в него очевидни фактически грешки с решение № 1445 от 12.12.2023 г. и решение № 1478 от 19.12.2023 г. по същото дело.

ОСЪЖДА „Пик Нюз“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.София, бул."Мария Луиза" № 92, ет.3 да заплати на М. К. Б. от [населено място], [улица], ет.* на основание чл.78 ГПК сумата 3 030 лв. /три хиляди и тридесет лева/, представляваща разноски по делото пред ВКС.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____